

Dødsriget

Henført i ånden til de fortabtes sted

af Axel Eckman

Siden Jesus frelste min sjæl, har jeg følt en dyb bekymring i mit hjerte for de fortabte, der befandt sig i den samme fare, som jeg selv havde været i. Jeg ønsker, at jeg kunne advare alle og hjælpe mennesker til omvendelse – bort fra den mørke vej, som fører til Helvede.

Jeg bad og råbte til Gud, at dog Jesus måtte gøre disse ting virkelige for mig – måtte gøre det virkeligt for mig, hvad jeg var blevet frelst fra – så jeg kunne få en dybere bekymring, end jeg tidligere havde haft for dem, som er på fortabelsens vej. Jeg følte, at hvis jeg skulle kunne blive til hjælp for andre, måtte Herren først gøre disse ting virkelige for mig selv. Jeg mener dette: at se hvor frygteligt det er at gå fortabt.

Gud hører og besvarer bøn, hvis vi er ærlige, når vi beder. Ordet siger: ”Dersom vi begærer noget efter hans vilje, hører han os.” Vi er sikre på, at det er i overensstemmelse med Guds vilje at drage de fortabte til Jesus, fordi han gav sit liv for at frelse alle. Ja, dersom vi beder enkelt og barnligt, vil Gud gøre, som vi beder, fordi han kender hensigten og ved, at vi vil det bedste.

Det vil sikkert være vanskeligt for mange at forstå, hvad det betyder at være henført ved ånden til de fortabtes sted, men det er ikke til mig alene, Herren har givet denne oplevelse. Det er til andre også.

Før jeg går videre, ønsker jeg at berette noget, som hændte mig engang, da jeg var i Chicago. Jeg gik ind i en kirke for at overvære et møde. Det var et sted, hvor jeg aldrig før havde været, og jeg kendte ingen der. Som mødet skred fremad, så jeg en kvinde, som sad og græd. Pludselig rejste hun sig op og sagde: ”Jeg kan ikke blive sidende længere. Jeg må stå op, når Jesus siger til mig om at gøre det, og fortælle, hvad jeg har set og hørt.”

Hun fortalte nu, hvordan hun havde været overført i ånden til de fortabtes sted. Og da hun havde fortalt, hvad hun havde set og hørt, viste det sig at være akkurat det samme, som jeg havde set og hørt. Jeg havde aldrig set hende før, og jeg ved ikke, hvilken bekendelse hun hørte til. Alligevel havde hun set og hørt ganske det samme, som jeg selv.

Førend jeg prøver at forklare, hvorledes dette skete, ønsker jeg at henlede læserens opmærksomhed på nogle skriftsteder i Guds ord. Der tales om et sted, som kaldes Helvede eller Dødsriget (hades), hvor de fortabte sjæle holdes i forvaring indtil dommens dag, på hvilken enhver skal få igen efter de gerninger, som man øvede her i livet.

I 2.Pet.2.4-9 læser vi: „For så sandt Gud ikke sparede engle, da de syndede, men styrtede dem ned i afgrunden og overgav dem til mørkets huler i varetægt til dom – så sandt ved Herren at udfri de gudfrygtige af fristelsen, men holde de uretfærdige i varetægt med straf til dommens dag.”

Og i Ordspr.15.11: ”Dødsriget og afgrunden ligger åbne for Herren, hvor meget mere da menneskenes hjerter.” 24: ”Den forstandige går livets vej opover for at undgå Dødsriget der nede.”

Sal.9.18: ”De ugudelige skal fare ned til Dødsriget, alle hedninger, som glemmer Gud.” Job.24.19: ”Tørke og hede sluger snevand, Dødsriget dem, som synder.”

Videre læser vi Judas’ brev 7: ”Lige som Sodoma og Gomorra og byerne deromkring ligger for vore øjne som et eksempel idet de lider en evig ilds straf.”

I Luk.16 læser vi om den rige mand, som slog sine øjne op i Dødsriget, hvor han var i pine.

Dette må være nok til at bevise ud fra Guds ord, at de fortabte går til Dødsriget, hvor de bliver holdt i forvaring til dommens dag. Derfor, hvis der er nogen, der ikke ønsker at tro, hvad jeg fortæller, må han dog tro, hvad Guds ord siger.

Det hændte en nat, at jeg følte en hånd blev lagt på mit bryst. Jeg vågnede op og blev helt vågen. Da så jeg en mand stå ved siden af min seng. Manden, der var klædt i skinnende hvidt, så på mig med et vidunderligt blik og sagde til mig: ”Jeg er kommet for at bringe din ånd med mig til de fortabtes sted.”

Derefter førte den hvidklædte mand mig med sig. Vi gik nedad og kom til en bred vej, som førte fremad til en stor port. Denne port var fuldstændig sort og så skummel ud. Manden, som var klædt i hvidt, havde et bælte om sig, ved hvilket der hang nogle nøgler. Han tog nu en af dem og åbnede porten. Efter at vi var gået igennem, lukkede han den igen. Jeg fik noget, der lignede en bænk og satte mig ned.

Og pludselig fandt jeg mig selv ladet alene. Jeg så mig omkring. Der så frygtelig ud. Ord kan ikke udtrykke, hvordan jeg følte det. Det var skrækkeligt. Jeg så en mængde mennesker, som alle sad ned. Deres ansigtsudtryk var mørke og frygtelige. Med øjnene lukkede sad de og sukkede i stor våde. Der var frygt i deres hjerter. Jeg så ved deres side hylder fyldt med flasker, der så ud til at indeholde whisky.

Da jeg så denne frygtelige mængde og ensomheden, der rådede der, blev jeg bange. Men pludselig så jeg den hvidklædte mand sidde ved min side, og han sagde til mig: ”Frygt ikke! Disse mennesker, som du ser foran dig, er bare ånder. De kan ikke gøre nogen fortræd.”

Jeg så på dem igen og genkendte nogle af dem. Iblandt dem var en mand, som jeg havde været sammen med i Norge for lang tid siden. Han var en dranker, og han var en af de værste. Desuden var han en slagsbroder og en heftig mand. Den hvidklædte skikkelse sag-

de nu til mig: ”Gå og tal til denne mand, som du har været sammen med!”

Jeg var ikke mere bange, men gik over til ham og kaldte ham ved navn. Han åbnede sine øjne og så på mig. Og han var glad, da han spurgte: ”Er det dig Axel?” Han plejede altid at kalde mig ved fornavn, når vi var sammen, og det gjorde han altså også nu. Jeg spurgte ham: ”Hvordan er det med dig nu; hvad er der i vejen med dig, siden du ser så bedrøvet ud? Har du det slemt her?” På den måde talte jeg til ham, og han svarede:

”Axel, jeg døde i den tilstand, som du ved, jeg var i, da vi var sammen. Jeg er her i Helvede (Dødsriget), fortabt og holdt i forvaring som et eksempel til en evig ild, ventende på dommens dag. Jeg levede mit liv i synd. Jeg elskede ikke Jesus; men jeg elskede whisky, og nu må jeg drikke det ildvand, som er i disse flasker. Oh, om jeg bare kunne leve mit liv om igen på jorden. Jeg ville da leve for Jesus. Men det er for sent. Jeg havde min tid. Hvordan er det med dig, Axel?”

Jeg svarede ham: ”Priset være Herren! Jeg er frelst! Jesus har tilgivet mig og taget alle mine synder bort. Jeg har fået mit navn skrevet ind i Livets bog.” Da han hørte disse ord, begyndte han at græde og skringe. Også jeg begyndte at græde. Jeg ønskede, at jeg kunne gøre noget for ham, men nu var det for sent.

Det er meningen, at vi skal hjælpe syndere til Jesus, medens vi lever. Det er meningen med os som Guds børn, at vi ikke skal leve for os selv. Men vi skal være Jesu sande medarbejdere til at advare de fortabte. Vi skal ikke bare tænke på de jordiske ting, men gøre noget for at redde sjæle. Jesus var villig til at lide indtil døden og til at gå til dette mørke sted.

Hvad gør du, broder og søster, for at hjælpe de fortabte? Der kommer en regnskabets dag, da bogen skal åbnes, i hvilken dine gerninger står optegnet.

Efter at have talt med denne fortabte sjæl, gik jeg tilbage til min plads og satte mig. Derefter så jeg i en anden retning. Så langt jeg kunne se, var der endeløse rækker af runde borde.

Rundt omkring bordene sad der mænd og kvinder med hovederne bøjet ned mod bordet og skjulende deres ansigter med begge hænder. Det var et medynksvækkende syn. En kvinde rejste sig ved et af bordene. Hun løftede begge sine hænder råbende og skrigende med en fortvivlet røst, som var ubehagelig at høre på. Da rejste alle de andre sig også og begyndte at råbe og jamre sig. Det var et hyleri og en jamren, som det næsten var uudholdeligt at høre på. Det var vildt.

Omsider satte de sig alle igen med ansigterne vendt nedad mod bordet. De sad sådan en lille stund, indtil en anden stod op ved et andet bord og begyndte at råbe og skrige. Så løftede de alle deres hoveder igen og så på den ene, der stod og skreg. Og derefter begyndte de alle at skrige igen. På denne måde blev de ved, idet de sad ned et øjeblik ad gangen for derefter på ny at rejse sig og begynde med at råbe og skrige.

De så ikke ud til at have nogen ro. Da jeg så alle disse folk og hørte al denne råben og jamren, kunne jeg til sidst ikke holde det ud længere, hvorfor jeg råbte: ”Hvad er der i vejen med jer, siden I råber og jamrer sådan og ikke har nogen fred?”

Da stod den samme kvinde op, som først havde rejst sig, og idet hun vendte sig mod mig med et grædende ansigt, så hun på mig og sagde: ”Jeg kan fortælle Dem grunden til, at jeg ikke har nogen fred eller ro, men må jamre og græde. Jeg skulle have været en af dem, som tilhører Jesus. Jeg troede, at alt var i orden med mig, og at der ikke var nogen fare for min sjæl.

Men da jeg døde, opdagede jeg, at jeg var bedraget. Jeg havde ingen Jesus til at møde mig og tage mig til det sted, hvor de frelste er. Jeg tænkte, at jeg var god nok, som jeg var; men jeg gik min egen vej. Advarsler ville jeg ikke tage imod, og nu sidder jeg her mellem de ugudelige og er fortabt. Oh, om jeg dog bare kunne komme tilbage og leve mit liv om igen. Da ville jeg gå den vej, som Jesus lærte menneskene. Men det er for sent.”

Da sagde mange: "Det er ligeså med os!" Derefter rejste en anden sig og sagde: "Jeg kan fortælle dig grunden til, at jeg er her grædende og jamrende. Jeg troede, medens jeg levede, at det var rigtigt at blive frelst, og jeg vidste, at dersom jeg skulle dø uden at have fået mine synder tilgivet, ville jeg være fortabt. Men jeg tænkte, at der var tid nok. Jeg ville blive frelst, inden jeg skulle dø. Men døden kom pludselig, og jeg fik ikke tid til at få det i orden med Jesus. Nu er jeg fortabt." En mængde kom frem og sagde: "Det var ligeså med os, da vi levede."

Endnu en rejste sig og sagde: "Jeg kan nu fortælle grunden til, at jeg er klagende her og ikke har hvile. Medens jeg levede, fornægtede jeg Jesus. Jeg ville ikke tro, at der var en Gud. Jeg benægtede alting, men da jeg døde, fandt jeg, at der var en ødelæggelse for dem, som afslog at modtage Jesus som deres frelser. Jeg er evig fortabt og holdes i forvaring som et eksempel til en evig ild." Da kom en mængde frem og sagde: "Det var det samme med os, da vi levede."

Efter dette så jeg en mængde mænd. De kom ud fra et sted, som var endnu mørkere end det, hvori de andre var. De kom marcherende fire og fire side om side og dannede på denne måde en lang række. De var alle klædt i lange sorte klæder, ligesom dem præsterne bærer. Hvem de var, ved jeg ikke. De talte ikke meget, men bøjede deres hoveder for mig og sagde: "Det er det samme med os som med de øvrige. Vi er bedragne og er fortabte."

Efter at jeg havde hørt og set alle disse ting, fandt jeg den hvidklædte mand siddende ved min side, og han sagde til mig: "Nu har du været med mig i de fortabtes regioner og har set og hørt, hvorledes de græder og klager, fordi de er fortabt og venter på dommens dag. Nu er det din opgave at fortælle alle, så mange som du kan, hvad deres skæbne vil blive, som ikke tilhører Jesus og ikke ønsker at vandre på hans vej."

Derefter tog han mig på sine arme og åbnede porten. Vi gik ud og kom op igen. Min ånd blev bragt tilbage til sin plads.

Da jeg var kommet tilbage efter denne rejse, vækkede jeg min hustru og sagde grædende til hende: ”Jeg har været der, hvor de fortabte er.” Jeg græd hele den nat og bad Gud hjælpe mig at gøre, som det var mig befalet og advare så mange som muligt.

Den frygtelige jamren lød i mine ører i et tidsrum af to år, så det ofte fik mig til at græde og til at bede: ”Herre, tag denne jamren bort fra mine ører.” Det var så frygteligt altid at skulle høre derpå.

Denne advarsel er for dig, som ikke kender Jesus. Snart kan det være den sidste dag på jorden. Tag dig det til hjerte, og spørg dig selv: ”Hvad skal der blive af din sjæl efter døden?”

Hvis du vil frelses fra at skulle gå ned til dette frygtelige sted, er der kun en vej – og det er at fly til Jesus. Han vil tilgive dig alle dine synder. Jesus døde for de fortabte. Der er kun en måde, på hvilken vi kan blive frelst. Vi må se, at vi er syndere og så bekende vore synder. Da vil han tilgive os og tildele os evigt liv og skrive vore navne ind i Livets bog.

Til slut har jeg også et ord til dig, som bekender dig til at være på denne vej. Vær ærlig over for dig selv. Ransag skriften og se hvad Jesus siger. Vi har kun en lære, og det er Kristi lære. For der er skrevet i 2.Johs.9: ”Hver den, som slår ind på afveje og ikke bliver i Kristi lære, han har ikke Gud. Den, som bliver i ham, han har både Faderen og Sønnen.”

Vær sikker på, at du er på den rigtige vej. Bibelen viser os klart den vej, vi skal gå. Lad ikke nogen bedrage dig. Læs bibelen for dig selv! Vær rede! Tidens tegn viser, at Jesus kommer snart. Brødre og søstre i Herren! Våg og bed! Vi vil snart være hjemme hos Jesus.

Efter: *”Transferred in the Spirit to the Regions of the Lost.”*